

Z těchto zákonných ustanovení jasně vyplývá, že povinnost zaplatiti včas předepsaný příspěvek uložena je zákonem přímo zaměstnavateli samému a to bez jakéhokoli dalšího vyzvání a že zaměstnavatel není povinnosti té sprostěn tím, že notářský úřad včas příslušných příspěvků nepředepsal nebo nevybral.

K námitce stížnosti, že stačí k členství pokladnice, jen když úrazem postižený byl řádně zapsán, sluší podotknouti, že nss vyslovil již v nál. Boh. A 1459/22 právní názor, že zemědělský dělník, za nějž je zaměstnavatel povinen platiti podle § 8 zák. čl. XVI:1900 příslušný příspěvek do Slov. pokladnice, jest účasten pojištění pro případ úrazu u této pokladnice podle zák. čl. XVI:1900 a zák. čl. XIV:1902 jen, když příslušný příspěvek za něj byl včas zaplacen.

Jest tedy předpokladem pro vyplacení úrazové podpory Slovenskou pokladnicí, aby i příspěvek byl včas zaplacen.

Skutková podstata, z níž žal. žal. úřad vycházel, není na sporu, jmenovitě není sporno, že Josef K. jako hospodářský sluha utrpěl smrtelný úraz dne 13. ledna 1926 a že st-l zaplatil příspěvek teprve dne 30. května 1926. Než potom podle toho, co svrchu dovozeno, byl by st-l, chtěl-li uniknouti právním následkům § 24 zák. čl. XIV:1902, musil zaplatiti pojistný příspěvek za rok 1926, když tak neučinil již dříve, alespoň třeba po úraze, avšak nejpozději do 1. dubna 1926, kdy končí lhůta splatnosti. Poněvadž však tak neučinil, nýbrž zaplatil příspěvek teprve 30. května 1926, vyslovil žal. úřad právem, že předepsaná lhůta v daném případě nebyla dodržena a že v důsledku toho nebyl Josef K. v den úrazu pojištěn a že tudíž nemá jeho rodina nároku na úrazovou podporu oproti Slov. pokladnici. (Srov. nál. Boh. A 6560/27.)

Č. 8274.

Pozemková reforma: Propustil-li stpú vlastníku velkostatku pozemek ze záboru a prodal-li pak vlastník pozemek ten osobě třetí, nemůže stpú dodatečně odvolati svoje propouštěcí rozhodnutí a prohlásiti onen prodej za neplatný.

(Nález ze dne 30. listopadu 1929 č. 21.370.)

V ě c: Jaroslav H. ve V. (adv. Dr. Jiří Poledne z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o zábor.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 11. srpna 1928 vyslovil stpú, že za souhlasu vlastníka velkostatku K. opravuje své rozhodnutí z 28. dubna 1925 a mezi jiným je zrušuje, pokud jím byla vlastníku velkostatku ponechána poz. parcela č. kat. . . — louka o výměře 1 ha 36 a 42 m², zapsaná nyní ve vl. č. . . poz. knihy pro kat. území V., a doložil, že pozemek ten zůstává dále zabrán státem, a že zcizení poz. parc. č. . . ve V. smlouvou trhovou ze 16. prosince 1927 je podle § 7 záb. zák. a novely č. 108/21 neplatné. — — —

O stížnosti uvážil nss takto:

D ů v o d y: Důvod k nař. výroku shledal žal. úřad jednak v nedopatření, jež se sběhlo při vydání rozhod. stpú-u podle § 20 příd. zák., jednak v souhlase, jež prý vlastník velkostatku se změnou tohoto rozhodnutí vyslovil. — Stížnost namítá, že žal. úřad nemohl nař. výroku vydati proto, že v době jeho vydání pozemek ten nepatřil již vlastnický majiteli velkostatku K., nýbrž st-li.

Mezi stranami není na sporu, že parcela č. kat. . . . ve V. byla výměrem stpú-u z 28. dubn 1925 vlastníku velkostatku K. podle § 20 příd. zák. ponechána s tím, že na základě tohoto výroku mohou býti vymazány poznámky záboru, zamýšleného převzetí i výpovědi, že v den uzavření smlouvy trhové rozhodnutí to novým výrokem stpú-u nebylo nahrazeno, i že byla parcela ta, prosta všech hořejších knihovních poznámek, od velkostatku, zapsaného v deskách zemských, odepsána do samostatné knihovní vložky. Za těchto okolností nebylo třeba ovšem ku prodeji této parcely svolení stpú-u dle § 7 záb. zák.

Je ovšem pravda, jak tvrdí stpú v odv. spise, že poznámka záboru má povahu pouhého evidenčního opatření, a že pro vznik záboru není jí třeba, ježto zábor založen je již po zákonu samém, avšak vyslovil-li stpú pravoplatně, že tu kterou nemovitost vlastníku podle § 20 příd. zák. ponechává a ji ze záboru propouští, pak tento ex lege vzniklý zábor byl rozhodnutím k tomu příslušného úřadu zrušen a nemovitost nexu záborového rozhodnutím úřadu zbavena. Nabyli-li třetí osoba této záboru prosté nemovitosti, nemůže úřad, aniž nezákonně zasáhne do její práva, nemovitost tu dodatečně prohlašovati za dále zabranou, není-li tu podmínek § 2 nebo § 4 záb. zák. a nešlo-li o výrok zmatečný. Že by výrok, jímž nemovitost, o kterou jde, byla nexu záborového zbavena, byl výrokem zmatečným, žal. úřad v nař. rozhodnutí netvrdí. Dovolává se jen nedopatření. Avšak pouhý omyl nebo nedopatření, jež se při rozhodování sběhly, zmatečnosti nezakládají.

Žal. úřad dovolal se ovšem i souhlasu, jež prý vlastník velkostatku dne 23. ledna 1926 projevil se změnou rozhodnutí podle § 20 příd. zák.

Souhlas vlastníka velkostatku s tím, aby mu parcela ponechána nebyla, opravňoval sice stpú k tomu, aby své rozhodnutí o ponechání půdy podle § 20 příd. zák. změnil a louku znovu za zabranou prohlásil, neboť za souhlasu strany může stpú rozhodnutí své změnit, avšak může tak učiniti jen do doby, dokud se touto změnou zasahuje jen do práva toho, kdo se změnou projevil souhlas.

V době, kdy st-l louku tu od vlastníka velkostatku koupil, nebylo tu však takového rozhodnutí opřené o souhlas vlastníka velkostatku a mohla býti louka ta jako záboru prostá třetí osobou koupena. Stalo-li se tak, je nezákonný výrok v nař. rozhodnutí obsažený, že zcizení to je neplatné a louka zabrána. Nepatřila-li však louka ta v den, kdy bylo vydáno nař. rozhodnutí, ani ve smyslu § 2 záb. zák. vlastnický majiteli velkostatku státem zabraného, nýbrž st-li, jehož majetek nesporně záboru nepodléhá, pak s ní nemohl stpú již disponovati jako s částí zabraného velkostatku. Opačný názor je v rozporu se zákonem.